

Zwembadgesprekken – Fucking mooie vrouw

De ene dag zag hij eruit als een woudloper, de andere dag was ‘hij’ een ‘zij’, met een ribfluwelen minirok, een grof gebreide trui en soms een bh, zodat het leek alsof hij borsten had. Wachtend in de rij om tot het zwembad toegelaten te worden, viel hij vooral op door zijn boomlange verschijning en zijn wijd uitstaande grijze haren. Tijdens het wachten besloot hij ze samen te binden tot een paardenstaart, die hem vrouwelijker deed lijken. Ook op straat kwam ik hem wel eens tegen, dan maakten we een praatje.

Zo liep ik hem laatst op de markt tegen het lijf. Hij maakt het terrein afvalvrij en verkoopt er zijn tekeningen.

‘Je hebt nog grotere tieten dan ik,’ zei ik, waarop hij mij quasi geërgerd op bilhoogte met zijn proppengrijper vastgreep.

Nu, de tijd dodend in de rij, zei deze Davy Crockett ineens: ‘Ik heb eindelijk door wie jouw vrouw is.’ Oprecht verbaasd vervolgde hij: ‘Wat heb jij een fucking mooie vrouw zeg!’ Hij zette grote ogen op, alsof hij het niet kon geloven. Alle wachtenden keken om.

‘Dat had je zeker niet verwacht, hè?’ zei ik, ‘Zo’n kleine, gezette man met een hoornen bril?’

‘Hoe oud is ze eigenlijk?’ vroeg hij, ‘tweeënveertig?’

‘Ze ziet er inderdaad jong uit,’ zei ik. ‘Eigenlijk val ik op jongere vrouwen, maar als je het wil weten: ze is negenenzestig. Ik ben twee jaar jonger.’

‘Ik zou toch zweren dat jij ouder bent,’ zei de man van de bloemenwinkel die ook in de rij stond en wel eens een boek leest of een museum bezoekt.

‘Weet je wat ik me afvraag?’ vroeg hij zich hardop af zonder zijn vraag te concretiseren.

‘Nou?’ wilden de andere wachtenden weten. ‘Waarom kunstenaars en schrijvers zulke mooie vrouwen hebben,’ riep hij in hun richting.

Zijn vraag galmde door de betegelde hal.

‘Hoe doen die Brusselmans en Buwalda dat? Toch niet moeders mooisten.’

De man met de rok, die net als ik kunstenaar is, antwoordde: ‘Ik ben zelf ook kunstenaar maar...’

De middenstander liet hem niet uitspreken en vroeg: ‘Dan kan ik het als winkelier wel vergeten. Hoe doen jullie dat toch?’

‘Simpel,’ antwoordde ik, ‘je moet als man vrouwen een wortel voorhouden, dat jij de weg, de waarheid en de belofte bent. Als je niet mooi, machtig of rijk bent moet je de verwachting wekken dat het in je zit en dat het er misschien ooit uit zal komen.’

‘Maar even voor de goede orde,’ ging ik verder, ‘het leven van een kunstenaar valt heus niet mee. Het is veel minder *Himmelhoch jauchzend, zum Tode betrübt* dan men denkt. De enige kleur in het leven van veel kunstenaars komt nog altijd uit een tube.’

De woudloper met borsten dacht even na, streek door zijn hardos en deed op zijn beurt een poging de bloemist iets over kunst uit te leggen, een bij voorbaat vruchteloze poging, leek me. Aan een middenstander de essentie van kunst uit de doeken doen is als een olifant uitleggen hoe in een boom te klimmen. De essentie van wat dan ook uiteenzetten is sowieso ondoenlijk. Toch deed hij een poging: ‘De kunstenaar voelt de tijdgeest vaak beter aan dan veel anderen,’ begon hij. ‘De kunstenaar weet dat om te zetten in artistieke ideeën. Kunstenaars kunnen dus iets dat de meeste anderen ze niet na kunnen doen.’

Opnieuw woelde hij door zijn haar en keek de plantenman indringend aan. ‘Begrijp je?’ vroeg hij.

De man van de plantenwinkel keek alsof hem de kwantumveldentheorie werd uitgelegd. Het was natuurlijk pas 7 uur in de ochtend. Op zo’n tijdstip is zelfs de snelste denker nog traag van begrip.

‘Bij gebrek aan al die andere, voor vrouwen, aantrekkelijke machokwaliteiten doen kunstenaars zich voor als unieke schepsels met originele ideeën in de hoop dat ze daardoor opvallen, begrijp je?’

‘Herman Brusselmans zei ooit: “Iedereen is uniek, behalve ik.”’

Nu leek het kwartje te vallen.

‘Precies! Dat is waarom ik me met mijn winkel probeer te onderscheiden,’ zei de verkoper. ‘Op de beurs voor bloemisten werden laatst kunstbeeldjes aangeboden die ik nu in mijn zaak heb.’ ‘Een beetje kunst tussen de bloemen en planten leek me een verbetering.’

‘Dat zal de “vrouwtjes” zeker aantrekken,’ zei de kunstenaar/kunstenares met een vileine ondertoon.

‘Ha, ha, dat weet ik wel zeker,’ voegde ik eraan toe. ‘Ze zullen op die wit geverfde takkenbossen en gepatineerde gipsen beeldjes afkomen als vliegen op de stroop!’

De detaillist was met stomheid geslagen.

‘Dat het zo eenvoudig is,’ zei de bloemist verbaasd. ‘Had ik dat maar eerder geweten.’

De man, die nu een vrouw was en ik keken elkaar aan.

‘Zeg,’ zei de winkelier tegen de woudloper: ‘jij loopt, net als nu, nog wel eens in vrouwenkleding. Hoe zie jij dat eigenlijk?’ waarop de hij en/of zij antwoordde: ‘Ik voel me soms man en soms vrouw, of zelfs tegelijkertijd man en vrouw, net hoe mijn pet staat.’

‘Daar ben ik best jaloers op,’ zei de bloemenverkoper.

‘Jaloers waarop?’ vroeg de man-vrouw, ‘niks om jaloers op te zijn, ik heb heel andere problemen. Volgende week ga ik weer voor een paar maanden naar India en daar kan ik geen vrouwenkleden aan en zeker geen bh!’

‘Daar lopen ze toch allemaal in een jurk,’ zei de kleine zelfstandige, ‘dus waar maak je je druk om?’

‘Ach,’ zei ik toen de rij aanstalten maakte om het zwembad binnen te gaan: ‘Kleed je gewoon als een sadhoe, met alleen een lendenlapje en hul je in stilzwijgen, dan denken ze dat je verlicht bent.’

Het beeld alleen al van Old Shatterhand in een lendenlapje maakte mijn dag goed.

‘Laten we gaan zwemmen!’ stelde ik voor en voegde er in één moeite aan toe: ‘Een zenmeester zei ooit: “Verlichting is als de maan, die zich in het water spiegelt. De maan wordt niet nat en het water beweegt niet.”’

‘Zwemmeester?’ vroeg de middenstander, murw geworden door al die woorden, zo vroeg op de dag.

‘Laten we maar gaan zwemmen!’ stelde ik voor.

Zwijgend betraden de zwemmers het paradijs.